

Súd:	Správny súd v Bratislave
Spisová značka:	13Sa/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1019201309
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 07. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Korčeková
ECLI:	ECLI:SK:SpSBA:2026:1019201309.1

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobkyne: A. B. C., D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXX, zastúpenej advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou, so sídlom Krivá 23, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00166073, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu o d m i e t a .
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 30.09.2019, sa žalobkyňa domáhala, aby súd zakázal žalovanému, Ministerstvu zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky (pôvodný žalovaný v 2. rade) a Vláde Slovenskej republiky (pôvodný žalovaný v 3. rade)

pokračovať v inom zásahu do jej práv, spočívajúcom v neprijatí účinných opatrení umožňujúcich poskytnutie primeraného zadosťučinenia jej ako žalobkyni vo forme ospravedlnenia a primeraného finančného odškodnenia na základe rozhodnutia Výboru OSN na odstránenie rasovej diskriminácie č. CERD/C/88/D/56/2014 zo dňa 16.12.2015. Zároveň žiadala, aby súd určil žalovaným v 1. až 3. rade primeranú lehotu na splnenie zákazu pokračovať v inom zásahu do jej práv v rozsahu prijatia účinných opatrení umožňujúcich poskytnutie primeraného zadosťučinenia jej ako žalobkyni na základe rozhodnutia Výboru OSN na odstránenie rasovej diskriminácie č. CERD/C/88/D/56/2014 zo dňa 16.12.2015 v lehote do 90 dní od právoplatnosti uznesenia. Ďalej žiadala, aby žalovaným v 1. až 3. rade bola uložená povinnosť do 7 dní od uplynutia lehoty na splnenie zákazu oznámiť súdu písomne splnenie tejto povinnosti.

2. Žalobu odôvodnila tým, že rozhodnutím Výboru OSN na odstránenie rasovej diskriminácie č. CERD/C/88/D/56/2014 zo dňa 16.12.2015 bola Slovenská republika ako zmluvná strana Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie zaviazaná poskytnúť jej ospravedlnenie a primerané zadosťučinenie za porušenie jej práv podľa tohto Medzinárodného dohovoru. Ku dňu podania žaloby žalovaní v 1. až 3. rade neprijali žiadne účinné opatrenia umožňujúce implementáciu rozhodnutí výborov OSN v časti poskytovania finančného odškodnenia a ani konkrétne vo vzťahu k nej neboli prijaté žiadne opatrenia umožňujúce poskytnutie finančného zadosťučinenia a ospravedlnenia. Žalobkyňa namietala, že nečinnosť žalovaných v 1. až 3. rade vo vzťahu k jej odškodneniu za porušenie jej základných ľudských práv, konkrétne neprijatie účinných opatrení umožňujúcich implementáciu rozhodnutí výborov OSN, predstavuje iný zásah orgánu verejnej moci do jej práv. Podanou žalobou sa domáhala na správnom súde ochrany pred týmto iným zásahom orgánov verejnej správy.

3. Ďalej žalobkyňa v žalobe uviedla, že listom zo dňa 04.02.2016 sa obrátila na žalovaného v 1. rade, v ktorom žiadala finančné odškodnenie v sume 20.000,- eur a náhradu trov právneho

zastúpenia a hotových výdavkov. Dňa 17.02.2016 rozhodol žalovaný v 3. rade uznesením č. 59, že schvaľuje odpoveď vlády Výboru OSN, ktorou odmietla implementovať rozhodnutie Výboru OSN v časti poskytnutia primeraného odškodnenia žalobkyni. Listom zo dňa 05.09.2016 ministerka spravodlivosti SR oznámila žalobkyni, že jej nie je možné priznať náhradu škody s tým, že rozhodnutia Výboru OSN v prospech žalobkyne nie sú právne záväzné a nemajú povahu súdnych rozhodnutí. Žalovaný v 1. rade listom zo dňa 04.11.2016 zotrval na svojich predchádzajúcich stanoviskách a argumentoch s tým, že rozhodnutie ministerstva nemôže nahradiť rozhodnutie vlády SR, ktorá odmietla žalobkyňu odškodniť. Žalovaný v 1. rade vo svojom ostatnom liste zo dňa 25.10.2018 vyjadril presvedčenie, že neposkytnutím finančného odškodnenia žalobkyni SR neporušuje medzinárodné záväzky a naďalej zotrval na predchádzajúcich stanoviskách ohľadne právnej nezáväznosti rozhodnutí Výborov OSN.

4. K žalobe žalobkyňa pripojila okrem iného Stanovisko Výboru na odstránenie rasovej diskriminácie podľa čl. 14 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie č. CERD/C/88/D/56/2014 zo dňa 16.12.2015. V bode 9. stanoviska výbor odporučil, aby sa zmluvný štát (teda SR) žalobkyni ospravedlnil a priznal jej adekvátnu náhradu škody spôsobenej porušením dohovoru.

5. Uznesením zo dňa 29.01.2020, č. k. 7Sa/73/2019-66 súd odstraňoval vady žaloby, kde okrem iného žiadal spresniť, či sa žalobkyňa domáha preskúmania konkrétneho rozhodnutia správneho orgánu, prípadne či žaloba je návrhom proti nečinnosti, alebo ide o iný zásah orgánu verejnej správy. Podaním doručeným súdu dňa 28.02.2020 žalobkyňa oznámila súdu, že sa jednoznačne jedná o žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 252 a nasl. SSP.

6. Podaním doručeným súdu dňa 09.05.2023 žalobkyňa zobrala žalobu proti žalovaným v 2. a 3. rade späť bez uvedenia dôvodu. Voči žalovanému v 1. rade zmenila žalobu tak, že žiadala, aby súd zakázal žalovanému v 1. rade pokračovať v inom zásahu do práv žalobkyne spočívajúcom vo faktickom postupe, ktorým odmieta podniknúť konkrétne kroky vedúce k poskytnutiu primeraného zadosťučinenia žalobkyni vo forme ospravedlnenia a primeraného finančného odškodnenia na základe vyššie citovaného rozhodnutia Výboru OSN. Zároveň, aby súd určil žalovanému v 1. rade primeranú lehotu na splnenie zákazu pokračovať v inom zásahu do práv žalobkyne v rozsahu podniknutia konkrétnych krokov vedúcich k poskytnutiu primeraného zadosťučinenia žalobkyni vo forme ospravedlnenia a primeraného finančného odškodnenia na základe vyššie citovaného rozhodnutia Výboru OSN v lehote do 90 dní od právoplatnosti uznesenia. Ďalej žiadala, aby žalovanému v 1. rade bola uložená povinnosť do 7 dní od uplynutia lehoty na splnenie zákazu oznámiť súdu písomne splnenie tejto povinnosti. Súd o tejto zmene žaloby nerozhodol s poukazom na ust. § 141 CSP v spojení s § 25 SSP. Navyiac po materiálnej stránke sa ani nejednalo o zmenu žaloby, iba o čiastočnú zmenu formulácie petitu žaloby, pričom sa žalobkyňa v zásade domáhala rovnakého nároku, ako v žalobe.

7. V zmysle § 3 ods. 3 písmena b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 398/2022 Z. z., výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.

8. Správy súd v Bratislave uznesením zo dňa 02.08.2023, č. k. BA-7Sa/73/2019-94 konanie v časti proti žalovaným v 2. a 3. rade zastavil, vo zvyšku žalobu odmietol (podľa § 98 ods. 1, písm. d/ SSP) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Najvyšší správny súd SR uznesením sp. zn. 1Svk/1/2024 zo dňa 29.10.2024 kasačnú sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu zamietol. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. II. ÚS 549/2025-42 zo dňa 19.11.2025 zrušil uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Svk/1/2024 zo dňa 29.10.2024 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Na základe toho Najvyšší správny súd SR uznesením sp. zn. 1Svk/39/2025 zo dňa 29.01.2026 zrušil uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 02.08.2023, č. k. BA-7Sa/73/2019-94 v časti výroku II. a III. a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu, že žaloba nebola podaná oneskorene, preto nebol daný dôvod na jej odmietnutie podľa § 98 ods. 1, písm. d/ SSP.

9. Keďže uznesenie zo dňa 02.08.2023, č. k. BA-7Sa/73/2019-94 nebolo zrušené v časti výroku I., ktorým súd konanie v časti proti (pôvodným) žalovaným v 2. a 3. rade zastavil, súd už v ďalšom konaní s týmito žalovanými nepokračuje.

10. Podľa § 3 ods. 1, písm. e) SSP na účely tohto zákona sa rozumie iným zásahom orgánu verejnej správy faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté; iným zásahom je aj postup orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu, ak ním sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

11. Podľa § 252 ods. 1 SSP žalobca sa môže žalobou domáhať ochrany pred iným zásahom orgánu verejnej správy, ak takýto zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie.

12. Podľa § 25 SSP ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

13. Podľa § 141 CSP ak zmena žaloby nastala pred jej dorúčením žalovanému, koná súd o zmenenej žalobe bez rozhodovania o pripustení zmeny žaloby okrem prípadu, keď súd rozhoduje podľa § 143 ods. 2.

14. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je nepripustná.

15. Žalobkyňa sa v konaní domáhala žalobou podľa § 252 ods. 1 SSP ochrany pred tvrdným iným zásahom žalovaného. Aj keď žalobkyňa formulovala petit žaloby tak, že sa domáha, aby súd uložil žalovanému zákaz pokračovať v inom zásahu, je zrejmé, že v skutočnosti namietala nekonanie štátu v tomto konaní reprezentovaného žalovaným, ktorý podľa nej nepodniká konkrétne kroky vedúce k poskytnutiu primeraného zadosťučinenia žalobkyni vo forme ospravedlnenia a primeraného finančného odškodnenia na základe vyššie citovaného rozhodnutia Výboru OSN.

16. Iný zásah ako faktický postup v sebe implicitne zahŕňa aktívne konanie orgánu verejnej správy. Táto vlastnosť síce nevyplýva priamo z legálnej definície, ale možno ju odvodiť z procesnej úpravy konania o inom zásahu orgánu verejnej správy obsiahnutej v § 252 až 263 SSP. Znenie § 252 vymedzuje dva typy žalôb proti inému zásahu, pričom tá, ktorá sa týka trvajúceho alebo hroziaceho opakujúceho iného zásahu (§ 252 ods. 1 SSP), je doktrínalne označovaná ako negatívna (porovnaj Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 1227 s.). Práve takýto typ žaloby vo svojom obsahovom vyjadrení jednoznačne evokuje, že iný zásah má mať povahu aktívneho konania, keď napr. § 254, § 255 ods. 1, § 256 SSP hovorí o vykonaní iného zásahu. Rovnako úspešná negatívna žaloba má v zmysle § 262 ods. 1 SSP za následok uloženie zákazu pokračovať v inom zásahu. Vykonanie (niečoho), resp. zákaz pokračovania (v niečom) pritom vyjadrujú konanie a nie jeho opomenutie (viď uznesenie NSS SR sp. zn. 10Sžk/27/2020 zo dňa 24.02.2022). Aj z tejto skutočnosti je preto zrejmé, že žalobkyňou namietané nepodnikanie konkrétnych krokov vedúcich k poskytnutiu primeraného zadosťučinenia žalobkyni vo forme ospravedlnenia a primeraného finančného odškodnenia na základe vyššie citovaného rozhodnutia Výboru OSN zo strany žalovaného nemá ani po formálnej stránke charakter iného zásahu orgánu verejnej správy.

17. Iného zásahu sa orgán verejnej správy môže dopustiť aj nekonaním (napríklad neprijatím žiadosti o trvalý pobyt v zmysle uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Sa/43/2016 z 29.01.2019). Zásadným diferenčným kritériom však je, že musí ísť o nevykonanie alebo opomenutie takého postupu, ktorý je predpokladaný zákonom. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) sú štátne orgány obmedzené na konanie iba: na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Inými slovami, aj žalovaný môže konať a postupovať len tak, ako mu zákony a Ústava SR dovoľujú alebo prikazujú. Pokiaľ právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje konkrétny postup či konanie správneho orgánu, z podstaty veci a z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že nevykonanie takéhoto postupu/úkonu, nemožno vyhodnotiť ako iný zásah orgánu verejnej správy podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP. Právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje ustanovenia upravujúce povinnosť žalovaného prijímať na základe stanoviska výboru opatrenia na vyplatenie finančného odškodnenia žalobkyne či priamo toto finančné odškodnenie vyplatiť. Za iný zásah

orgánu verejnej správy tak nemožno takéto (ne)konanie považovať tak, ako v žalobe tvrdila žalobkyňa (viď uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 25.06.2025, sp. zn. 2Svk/1/2024 v obdobnej veci, ktoré bolo aj predmetom preskúmania Ústavného súdu SR, ktorý uznesením sp. zn. III. ÚS 664/2025-13 zo dňa 05.11.2025 ústavnú sťažnosť odmietol, pričom skonšatoval, že nielen zákon, ale ani žiaden iný predpis nestanovuje, že by ministerstvá a vláda mali v nadväznosti na rozhodnutie výboru OSN začať proti sťažovateľke akékoľvek administratívne konanie, v ktorom by sa vyrovnali s rozhodnutím výboru OSN). Je síce pravdou, že predmetné rozhodnutia NSS SR a ÚS SR sa týkali stanoviska Výboru OSN na odstránenie diskriminácie žien, vydaného na základe Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, avšak aj pokiaľ ide o Výbor OSN na odstránenie rasovej diskriminácie platí, že nie je medzinárodným súdnym orgánom (akým je napr. Európsky súd pre ľudské práva). Jeho stanoviská k individuálnym sťažnostiam majú povahu právne nezáväzných odporúčaní. Predstavujú síce autoritatívny výklad príslušného dohovoru, avšak nie sú priamo vykonateľné a štát nemá striktnú právnu povinnosť stanovisko bezvýhradne vykonať. Slovenský právny poriadok neobsahuje žiadny vnútroštátny predpis, ktorý by upravoval, ako majú ministerstvá či vláda postupovať, ak tento výbor OSN rozhodne v prospech sťažovateľa (napr. ak odporučí štátu vyplatiť finančné odškodnenie za diskrimináciu).

18. Žalobkyňa v žalobe síce tvrdí, že sa domáha ukončenia iného zásahu orgánu verejnej správy, avšak zároveň neoznačila nijaký „faktický postup“, ktorého sa mal žalovaný dopustiť pri plnení úloh orgánu verejnej správy. Súd má zo súdneho spisu naopak preukázané, že zo strany žalovaného k nijakému faktickému postupu nedošlo. (Ne)konanie, ktoré žalobkyňa napáda správnou žalobou proti inému zásahu, nie je možné subsumovať pod legálnu definíciu „iného zásahu orgánu verejnej správy“ v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) SSP a správna žaloba je z tohto dôvodu v zmysle § 98 ods. 1 písm. g) SSP neprípustná.

19. Záver, že z právneho poriadku Slovenskej republiky nevyplýva povinnosť žalovaného prijímať na základe stanoviska výboru opatrenia na vyplatenie finančného odškodnenia žalobkyne či priamo toto finančné odškodnenie vyplatiť v podstate podporuje aj právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v náleze sp. zn. II. ÚS 549/2025-42 zo dňa 19.11.2025: „Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že antidiskriminačný dohovor poskytuje ochranu ľudským právam na tej najbazálnejšej úrovni ľudskej dôstojnosti a rovnosti, teda ide o ústrednú ústavnú hodnotu aj na vnútroštátnej úrovni chránenú čl. 12 ods. 1 ústavy. Oprávnenie výboru OSN skúmať porušenie práv jednotlivcov je založené vyhlásením zmluvného štátu (aj Slovenskej republiky) podľa čl. 14 ods. 1 antidiskriminačného dohovoru, ktorým uznáva príslušnosť výboru OSN na prijímanie a prerokúvanie oznámení jednotlivcov. Výbor neprijme oznámenia týkajúce sa zmluvného štátu, ktorý neurobil takéto vyhlásenie. Ak teda Slovenská republika (prostredníctvom svojho predchodcu a recipovaním tejto zmluvy do právneho poriadku) pristúpila k antidiskriminačnému dohovoru a z vlastnej vôle založila vyhlásením príslušnosť výboru OSN, je v zmysle zásady pacta sunt servanda dôležité naplniť medzinárodný záväzok štátu dobrovoľne, splniť, čo rozhodnutie výboru odporúča, a poskytnúť sťažovateľke ospravedlnenie a odškodnenie. Ide o príspevok k posilneniu dôveryhodnosti Slovenskej republiky ako zmluvného partnera na medzinárodnom poli. Podľa čl. 16 antidiskriminačného dohovoru ustanovenia tohto dohovoru o opatreniach, ktoré sa majú urobiť na vybavenie sťažností, sa nedotýkajú iných spôsobov vybavovania sťažností v oblasti diskriminácie a nebránia zmluvným štátom použiť prípadne aj inú cestu na urovnanie sporu. Zároveň je potrebné dodať, že dobromyseľné plnenie medzinárodných záväzkov štátu, ktoré na seba prevzal, nie je možné považovať za konanie štátneho orgánu v rozpore čl. 2 ods. 2 ústavy, ako to naznačuje zúčastnená osoba, ale za postup v súlade s Viedenským dohovorem o zmluvnom práve.“

20. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobu v súlade s § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietol.

21. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá a nebol zistený žiaden dôvod pre aplikáciu § 171 ods. 1 SSP, nakoľko žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa doručenia na Správnom súde v Bratislave.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania a osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2 SSP, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.